

Befejeződött az a hathetes bentlakásos könyvtáros iskola, amelyet a Nagybudapesti Könyvtárbizottság közreműködésével a Népművelési Minisztérium és a Szakszervezeti Tanács hívott életre. Az iskolából kikerült 52 könyvtárossal képzett, öntudatos, lelkes vezetőket kapnak az üzemi könyvtárak.

Könyvtáros iskola? Új fogalom ez, amellyel még sohasem találkoztunk. Új fogalom nálunk, népi demokráciánkban is, ahol pedig a kultúra minden lehetősége már nyitva áll a tömegek előtt s ahol élni is kezd a dolgozó nép ezekkel a régen kiváltságosoknak fenntartott lehetőségekkel. Új fogalom, mert a lehetőség mellé — mint annyi más területen — megadja a segítséget is. A nyitott utat járhatóbbá tenni — ez az iskolát végzett könyvtárosok hivatása. Segíteni az olvasásban nemcsak azoknak a dolgozóknak, akik könyvhöz mindaddig nem jutottak, hanem a helytelen irányban elindított olvasóknak is — ezzel a feladattal indulnak el az új üzemi könyvtárosok. Munkájuk: politikai munka. És egyáltalában nem könnyű, bár az alapismereteket megszerzték hozzá a kitűnően sikerült iskolán.

A dolgozó tömegek gondolkodása, ízlése sokat fejlődött már, de a kultúra területén a burzsoáz befolyás különösen erős és a műveltséghez vezető úton különösen sok — a keresztút. A kulturális megnyilatkozások sokszor mégtévesztőek. Szép, tetszetős külső, színpompás burok mögött esetleg méreg, bomlasztó, ártó tartalom található. Pen: Kisértés című könyve például *proletártörténet keretében* kacsintgat Amerikára. De sok olvasó lép be még ma is a könyvtárba azzal a „maximális” igénnyel, hogy könnyű, izgalmas, sok szerelmet, sok bonyolalmat tartalmazó könyvre van szüksége, amely „szórakoztat, kikapcsol”. És Bromfiöldet kér, Chronint, Vicki Baumot, Máraít, vagy Harsányi Zsoltot. A „Szerelmes nemzedék”, „Száműzött szív” és „Ködös problémák” homályosítják még sok olvasó látókörét.

Utmutató kell tehát, jó könyvtáros, aki megfelelő tudással rendelkezik ahhoz, hogy felismerje, mely könyvek szolgálják a kulturális felemelkedést, a szocializmus építésének ügyét — és melyek az ellenség ügyét. De nemcsak erről van szó, hiszen a szemét nagyrészt kislejtették. Olyan könyvtárosokra van szükség, akik nemcsak, hogy megóvják munkástársaikat az ártalmas olvasmánytól, hanem segítik fejlődésüket, mindig a legjobb, a legmegfelelőbb könyvet ajánlják a dolgozóknak. De hát honnan tudják ezt megállapítani? Milyen szempontok szerint válogathatják ki mindig a legmegfelelőbbet? Ugy, hogy a jó könyvtárosnak nemcsak a könyveket kell ismernie, hanem az embereket is. A legjobb könyv is keveset használ, ha nem eléggé értik, ha nem felel meg az olvasó fejlettsége fokának. Világos, hogy a Tőkét nem előzheti meg a Bér, ár, haszon c. füzet, a

Materializmus és empiriokriticismus a Leninizmus alapjait. S nemcsak a marxista-leninista irodalomnál van ez így.

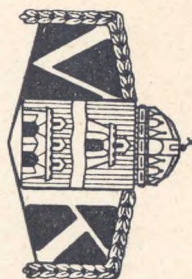
A szépirodalmat is ismernie kell a jó könyvtárosnak annyira, hogy mindig tekintettel lehessen arra: a könyvkérők szempontjából mi a legfontosabb. Nemcsak a politikai fejlődés céljából — amely természetesen a legfontosabb — kell történnie a kiválasztásnak, hanem azt is figyelembe kell venni, mennyire olvasott már az új könyvtári tag, mi az az érdeklődési köre, amelyet tágitani szükséges. A jó könyvtáros figyelme odáig terjed, hogy — például — a falusi osztályharcot nem tisztán látó munkástársával Solochov: Új barázdát szánt az eke, című könyvét, a nemzetközi összefüggéseket kevésbé értő dolgozóval „A nagy összeesküvés”-t olvastatja el. A fiataloknak olyan olvasmányokat ad, amelyek nemcsak romantikus érdeklődésüket elégítik ki, de a szocialista életre is nevelnek egyben, mint például Az acélt megedzik, vagy az Új ember kovácsa. De gondja van a jó könyvtárosnak arra is, hogy az olvasástól olyan sokáig távoltartott s legfeljebb courtmahlereket, vagy szilileontinokat, giccses szerelmi ömlengéseket kedvelő olvasóknak vidám, szerelemtől is szóló, romantikus, de az életet, a társadalmi viszonyokat helyesen ábrázoló könyveket ajánljon.

Világos, hogy a jó üzemi könyvtáros nem a szó rossz értelmezésében vett könyvtári „hivatalnok”, hanem a dolgozókkal állandó szoros kapcsolatot tartó, fejlődésüket figyelemmel kísérő és abban közreműködő dolgozó, aki Pártunk iránymutatását magáévá téve küzd a dolgozó nép kulturális fel-emeléséért.

A főleg nagyüzemekből odakerült 52 hallgató megértette a kötelességét, úgy tanult, hogy megfeleljen az iskola céljának: méltó propagálójává és agitátorává váljék a szocialista kultúrának. A tanulásban a képzetebbek segítették a gyengébbeket. Jellemző az iskola jó szellemére, hogy a hallgatók maguk figyeltek fel arra, hogy kevés a gyakorlati munkájuk és határozatot hoztak, mely szerint munkahelyük elfoglalása előtt a Fővárosi Könyvtárban fognak egy ideig dolgozni. De elhatározták még a további kapcsolat fenntartását s az állandó tapasztalatcserét is.

Szorgalmuk, lelkes, becsületes tanulásuk eredményeként új, harcos, mégpedig jól harcoló könyvtárosokat, kultúrfrontunk újabb nagy erősítéseit kapják Diósgyőr, Tatabánya, a Goldberger, a Ganz s a többi nagyüzem tanulmányzó dolgozói. Fontos munkájuk megkezdése előtt azonban még egyszer felhívjuk a könyvtárosokat arra, hogy ez az iskola csak a szükséges alapot adta meg. Ahhoz, hogy feladataikat jól — és egyre jobban — oldhassák meg, tovább kell tanulniok, politikailag fejlődniök, művelődniök.

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

027

Szerző:

Hely

ÚJ KÖNYVTÁROSOK

Idő

Személy

Forrás:

Budapesti
Népi
Könyvtár

1949. X/23

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füzet)

(Oldal)

Helyszám

Székesfővárosi házi nyomda 1926 — 8891